

A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (hatodik tanács)

2013. június 13.(*)

„Héa – 2006/112/EK irányelv – A 199. cikk (1) bekezdésének g) pontja – Önkéntes fizetéseképtelenségi eljárás – Adófizetésre kötelezett személy – Adóalany, aki részére bizonyos termékértékesítéseket vagy szolgáltatásokat teljesítenek – A »kényszereladási eljárás« fogalma”

A C-125/12. sz. ügyben,

az EUMSZ 267. cikk alapján benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában, amelyet a Juzgado de lo Mercantil nº 1 de Granada (Spanyolország) a Bírósághoz 2012. március 8-án érkezett, 2012. február 24-i határozatával terjesztett elő az előtte

a **Promociones y Construcciones BJ 200 SL**

által kezdeményezett eljárásban,

A BÍRÓSÁG (hatodik tanács),

tagjai: M. Berger tanácselnök, A. Borg Barthet (előadó) és E. Levits bírák,

előtanácsnok: M. Wathelet,

hivatalvezető: A. Calot Escobar,

tekintettel az írásbeli szakaszra,

figyelembe véve a következők által előterjesztett észrevételeket:

- a Promociones y Construcciones BJ 200 SL képviselőjében B. S. Sánchez Pozo procuradora, segítője: E. Osuna Martínez abogado,
- I. Alba Muñoz abogado, a Promociones y Construcciones BJ 200 SL vagyonfelügyelőjeként eljárva, saját maga képviselőjében,
- a spanyol kormány képviselőjében N. Díaz Abad, meghatalmazotti minőségben,
- a magyar kormány képviselőjében Fehér M. Z. és Szíjjártó K., meghatalmazotti minőségben,
- az Európai Bizottság képviselőjében L. Lozano Palacios, meghatalmazotti minőségben,

tekintettel a előtanácsnok meghallgatását követően hozott határozatra, miszerint az ügy elbírálására a előtanácsnok indítványa nélkül kerül sor,

meghozta a következő

Ítéletet

1 Az elztes döntéshozatal iránti kérelem a közös hozzáadottértékadó-rendszerről szóló, 2006. november 28-i 2006/112/EK tanácsi irányelv (HL L 347., 1. o.) 199. cikke (1) bekezdése g) pontjának értelmezésére vonatkozik.

2 E kérelmet a Promociones y Construcciones BJ 200 SL (a továbbiakban: Promociones y Construcciones) önkéntes fizetéseképtelenségi eljárásának keretében terjesztették elő, amely eljárás során az e társaság tulajdonában álló két ingatlan értékesítése hozzáadottérték-adó (a továbbiakban: héa) fizetésére való kötelezettséget keletkeztetett.

Jogi háttér

Az uniós jog

3 A 2006/112 irányelv (42) preambulumbekkezdése a következőképpen fogalmaz:

„A tagállamoknak meghatározott esetekben képesnek kell lenniük arra, hogy a termékértékesítések vagy szolgáltatások kedvezményezettjét jelöljék meg a héa megfizetésére kötelezett személyként. Ez segítheti a tagállamokat abban, hogy meghatározott ágazatokban és bizonyos ügyletfajták esetében egyszerítsék a szabályokat, valamint megakadályozzák az adócsalást és adókikerülést.”

4 A 2006/112 irányelv 199. cikke (1) bekezdésének g) pontja akképp rendelkezik, hogy a tagállamok előírhatják, hogy az adó megfizetésére azon adóalany kötelezett, aki részére végrehajtó által lefolytatott kényszereladási eljárás keretében értékesítettek ingatlanvagyonot.

A spanyol jog

5 A fizetéseképtelenségi eljárásról szóló, 2003. július 9-i 22/2003 törvény reformjáról szóló, 2011. október 11-i 38/2011 törvény (Ley 38/2011 de reforma de la Ley 22/2003, de 9 de julio 2003, Concursal; BOE 245. sz., 2011. október 11., 106745. o.) által módosított, a hozzáadottérték-adóról szóló, 1992. december 28-i 37/1992 törvény (az 1992. december 28-i Ley 37/1992 del Impuesto sobre el Valor Añadido; BOE 1992. december 29., 312. sz. 44247. o.) 84. cikkének (1) bekezdése előírja:

„Az adó alanyai:

1) Azok a vállalkozásoknak vagy szolgáltatóknak, illetve eladóknak minősülő természetes és jogi személyek, akik adóköteles termékértékesítéseket, illetve szolgáltatásnyújtásokat végeznek, a következő bekezdésekben foglalt rendelkezéseknek megfelelően.

2) Azok a vállalkozások, illetve szolgáltatók vagy eladók, amelyek javára adóköteles ügyleteket végeznek az alább felsorolt esetekben:

[...]

e) ingatlan fizetéseképtelenségi eljárás keretében való értékesítése esetén.

[...]”

Az alapeljárás és az elztes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

6 A 2010. február 22-i végzésben a Promociones y Construcciones fizetéseket fizetéseket nyilvántartották, és megindították a vonatkozó önkéntes fizetéseket fizetéseket eljárás („proceso concursal voluntario”).

7 Ezen eljárás közös szakaszában a vagyontulajdonosok értesítette a kérdést elterjeszt bíróságot és a hitelezőket a Promociones y Construcciones eszközeiről és forrásairól.

8 E szakasz során nyílt lehetőség az e társaság tulajdonát képező két ingatlan értékesítésére. 2012. január 31-én a vagyontulajdonosok kedvező jelentése és a vevő, a BANESTO SA egyetértése mellett a fizetéseket fizetéseket eljárásról szóló, 2003. július 9-i 22/2003. sz. törvényre (Ley 22/2003, Concursal; BOE 164. sz., 2003. július 10., 26905. o.) hivatkozva kérte ezen értékesítés engedélyezését.

9 2012. február 1-jén hozott jogerős és a felek által nem vitatott végzésében a Juzgado de lo Mercantil nº 1 de Granada kedvezőnek és a hitelezők összessége szempontjából elnyösnek ítélte az említett adásvételt, tehát engedélyezte azt.

10 A Promociones y Construcciones gazdasági tevékenységeinek részét képező adásvétel engedélyezésével adóztatandó tényállás valósult meg, és következésképpen kötelezettség keletkezett a megfelelő adóösszegnek az Agencia Estatal de Administración Tributaria (nemzeti adóhatóság) részére történő megfizetésére.

11 A kérdést elterjesztő bíróság kétségeit fejezi ki ezen adójogi kötelezettség alanyának személyét illetően, nevezetesen hogy a Promociones y Construcciones vagy az ingatlanok megszerzője-e az adó alanya. A kérdést elterjesztő bíróság úgy ítéli meg, hogy e kérdés releváns azon feltételek pontos meghatározása tekintetében, amelyek mellett az engedélyezett értékesítést meg kell valósítani.

12 E körülményekre tekintettel a Juzgado de lo Mercantil nº 1 de Granada úgy határozott, hogy felfüggeszti az eljárást, és a következő kérdéseket terjesztette a Bíróság elé elzetes döntéshozatalra:

„1) Abban az esetben, ha a bírósági eljárás olyan fizetéseket fizetéseket eljárás, amely az adós fizetéseket fizetéseket megállapítása nyomán indult, úgy kell-e értelmezni a [2006/112 irányelv] 199. cikke (1) bekezdésének g) pontját, amely rögzíti, hogy »[a] tagállamok elírhatják, hogy a adó megfizetésére azon adóalany kötelezett, aki részére a következő termékértékesítések vagy szolgáltatások bármelyikét teljesítették: [...] g) ingatlanvagyonnak a végrehajtó által kényszereladási eljárás keretében történő értékesítése«, hogy az kizárólag azokra a tulajdonát ruházásokra vonatkozik, amelyek pontosan megfelelnek az eljárás felszámolási jellegének vagy az eljárás felszámolási szakaszában bonyolódnak, és ennek megfelelően az érintett ingatlanok ilyen elidegenítésére az adós vagyontulajdonának teljes felszámolása következtében kerül sor, vagy tekintettel arra, hogy a fizetéseket fizetéseket eljárás egyéb lehetőségek mellett akár a fizetéseket fizetéseket eljárás alatt álló cég felszámolásával is végződhet, az magában foglal minden, a fizetéseket fizetéseket eljárás során megvalósított ingatlanát ruházást?

2) Úgy kell-e értelmezni a [2006/112 irányelv] 199. cikke (1) bekezdésének g) pontját, hogy az általa hivatkozott »kényszereladási eljárás« alatt az olyan, hitelezők részvételével, bíróság által lefolytatott fizetéseket fizetéseket eljárásokat is érteni kell, amelyek során a vagyontulajdonosok értékesítésére irányuló szakaszon kívül és pusztán célszerűségi okokból kerül sor egy vagy több vagyontárgy önkéntes értékesítésére; vagy éppen ellenkezőleg, az csak a végrehajtási eljárásokra vonatkozik, amelyek célja a végrehajtási eljárás adósa vagyontárgyainak értékesítése?

3) Utóbbi esetben, ha a [2006/112 irányelv] 199. cikke (1) bekezdésének g) pontja szigorúan csak a végrehajtási eljárásokra vonatkozik, amelyeknek célja a végrehajtási eljárás adósa vagyontárgyainak értékesítése, értelmezhet-e úgy a hivatkozott fogalom, hogy az kizárja a héakötelezettség megfordítását minden olyan esetben, amikor a fizetése képtelen adós ingatlanának értékesítésére célszerűségi okokból és a hitelezők érdekében, valamint a teljes vagyonának értékesítésére irányuló eljárás keretein kívül kerül sor, amire tekintettel tehát figyelmen kívül kell hagyni azt a nemzeti jogszabályt, amely kiterjeszti a 2006/112 irányelv 199. cikke (1) bekezdése g) pontjának hatályát olyan tényállásokra, amelyeket ez a rendelkezés nem foglal magában?”

Az elzetes döntéshozatalra elterjesztett kérdések elfogadhatóságáról

13 A spanyol kormány több szempontból is vitatja az elzetes döntéshozatalra elterjesztett kérdések elfogadhatóságát. Elször is a kérdést elterjeszt bíróságnak nem tartozik a hatáskörébe, hogy olyan jogszabályra vonatkozó kérdéseket terjesszen a Bíróság elé, amelynek értelmezése kizárólag a közigazgatási bíróságok hatáskörébe tartozik. Másodsorban ezek a kérdések hipotetikus jellegűek, és nem kapcsolódnak az alapeljárás tárgyához, mivel ezek az ingatlan megszerzése és az adóhatóság közötti adójogi jogviszonyra vonatkoznak, tehát semmi közük a fizetése képtelenségi eljáráshoz. Harmadsorban az elzetes döntéshozatalra utaló végzés sérti az indokolási kötelezettséget azon indokok tekintetében, amelyek miatt a szóban forgó kérdésekre adandó válasz szükséges ahhoz, hogy a kérdést elterjeszt bíróság meg tudja hozni ítéletét.

14 Az első, a kérdést elterjeszt bíróság hatáskörén alapuló érvet illetően emlékeztetni kell arra, hogy nem a Bíróság feladata annak vizsgálata, hogy az elzetes döntéshozatalra utaló határozatot a nemzeti jog szervezeti és bírósági eljárási szabályaival összhangban hozták-e meg (lásd a C-39/94. sz., SFEI és társai ügyben 1996. július 11-én hozott ítélet [EBHT 1996., I-3547. o.] 24. pontját, valamint a C-213/04. sz. Burtscher-ügyben 2005. december 1-jén hozott ítélet [EBHT 2005., I-10309. o.] 30. pontját).

15 Ezenfelül az állandó ítélkezési gyakorlat értelmében kizárólag az alapeljárásban eljáró és a meghozandó bírósági döntésért felelős nemzeti bíróság jogosult mérlegelni – az ügy sajátosságaira figyelemmel – egyrészt az elzetes döntéshozatal szükségességét annak érdekében, hogy döntését meghozhassa, másrészt azt, hogy a Bíróság számára feltett kérdések relevánsak-e. Következésképpen, amennyiben a feltett kérdések az uniós jog értelmezésére vonatkoznak, a Bíróság – fszabály szerint – köteles határozatot hozni (lásd többek között a C-470/11. sz. Garkalns-ügyben 2012. július 19-én hozott ítélet 17. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot). Az uniós jog értelmezésére vonatkozóan elterjesztett kérdések releváns voltát tehát vélelmezni kell (a fent hivatkozott Garkalns-ügyben hozott ítélet 18. pontja).

16 A második, a kérdések hipotetikus jellegére vonatkozó érvet illetően meg kell állapítani, hogy ez az érv nem releváns. Egyfelől ugyanis azon az elfeltevésen alapul, miszerint az ingatlan megszerzésének kell megfizetni a héát. Márpedig e kérdések tárgya éppen az, hogy ki a héa megfizetésére kötelezett személy a fizetése képtelenségi eljárásban: a fizetése képtelen társaság, az ingatlanok eladója vagy a vevő. Másfelől, amint azt a kérdést elterjeszt bíróság is kiemeli határozatában, az elzetes döntéshozatalra elterjesztett kérdések azon feltételek pontos meghatározása tekintetében relevánsak, amelyek mellett az engedélyezett értékesítést meg kell valósítani.

17 A harmadik, azon alapuló érvet illetően, miszerint az elzetes döntéshozatalra utaló határozat sérti az indokolási kötelezettséget, meg kell állapítani, hogy ezt az érvet is el kell utasítani. Amint ugyanis az e határozatból következik, az ingatlanok értékesítésének a kérdést

el?terjeszt? bíróság általi engedélyezése tette lehet?vé a héát keletkeztet? tényállás megvalósulását, és következésképpen a vonatkozó összegnek az adóhatóság számára történ? megfizetésére való kötelezettség keletkezését. A kérdést el?terjeszt? bíróság kétségeket táplál az ezen adó megfizetésére kötelezett személy kilétével kapcsolatban, következésképpen úgy döntött, hogy felfüggeszti az engedélyezett ügylet végrehajtását, és a jelen kérdéseket el?zetes döntéshozatalra a Bíróság elé terjeszti.

18 A fenti megfontolásokból következik, hogy az el?zetes döntéshozatalra el?terjesztett kérdések elfogadhatók.

Az el?zetes döntéshozatalra el?terjesztett kérdésekr?

19 Els? két kérdésével – amelyeket célszer? együtt vizsgálni – a kérdést el?terjeszt? bíróság lényegében arra keresi a választ, hogy a 2006/112 irányelv 199. cikke (1) bekezdésének g) pontját úgy kell-e értelmezni, hogy a „kényszereladási eljárás” fogalmába tartozik valamennyi, az adós által a fizetéseképtelenségi eljárás során végzett ingatlanértékesítés, az eljárás nem felszámolási jelleg? els? szakaszát is beleértve, amennyiben az értékesítésre a felek közötti önkéntes egyezség alapján kerül sor.

20 A 2006/112 irányelv 199. cikke (1) bekezdésének g) pontja értelmében a tagállamok el?írhatják, hogy az adó megfizetésére azon adóalany kötelezett, aki részére végrehajtó által lefolytatott kényszereladási eljárás keretében értékesítettek ingatlanvagyonot.

21 El?ször is meg kell állapítani, hogy, bár ezen irányelv spanyol nyelv? változata a „felszámolás” (liquidación) kifejezést használja, a különböz? nyelvi változatok vizsgálatából az következik, hogy a leggyakrabban alkalmazott kifejezés a „kényszereladási eljárás” („?izení o núceném prodeji” a cseh nyelv?, „Zwangsversteigerungsverfahren” a német nyelv?, „compulsory sale procedure” az angol nyelv?, „priverstinio pardavimo” a litván nyelv?, „pro?edura ta' bejg? obbligatorju” a máltai nyelv?, „um processo de venda coerciva” a portugál nyelv? és „konanie o nútenom predaji” a szlovák nyelv? változatban). E kifejezés tágabb alkalmazási kört foglal magában, mint a szoros értelemben vett felszámolás.

22 Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint egy uniós jogi rendelkezés valamely nyelvi változatának megfogalmazása nem szolgálhat e rendelkezés értelmezésének kizárólagos alapjául, illetve e tekintetben nem élvezhet els?bbséget más nyelvi változatokkal szemben. Az ilyen megközelítés ugyanis összeegyeztethetetlen lenne az uniós jog egységes alkalmazásának követelményével. Az egyes nyelvi változatok közötti eltérés esetén a szóban forgó rendelkezést azon szabályozás általános rendszerére és céljára tekintettel kell értelmezni, amelynek az a részét képezi (lásd a C-149/97. sz. Institute of the Motor Industry ügyben 1998. november 12-én hozott ítélet [EBHT 1998., I-7053. o.] 16. pontját, valamint a C-451/08. sz. Helmut Müller ügyben 2010. március 25-én hozott ítélet [EBHT 2012., I-2673. o.] 38. pontját).

23 El?ször is a 2006/112 irányelv 199. cikke (1) bekezdése g) pontjának általános rendszerét illet?en meg kell állapítani, hogy e rendelkezés kivételt képez az ezen irányelv 193. cikkében rögzített azon elv alól, miszerint a héát az adóztatandó termékértékesítést vagy szolgáltatást végz? adóalany köteles megfizetni. A szóban forgó 199. cikk ugyanis lehet?vé teszi a tagállamok számára, hogy az e cikk (1) bekezdésének a)-g) pontjában el?írt esetekben a fordított adózás mechanizmusát alkalmazzák, amelynek értelmében az az adóalany köteles a héa megfizetésére, aki számára a héaköteles ügyletet teljesítették.

24 Amint azt az Európai Bizottság és a magyar kormány is kiemelte a Bíróság elé terjesztett észrevételeiben, a 2006/112 irányelv 199. cikke (1) bekezdésének g) pontjában szerepl? rendelkezést els? ízben a 77/388/EGK irányelvnek a hozzáadottérték-adó kivetésére vonatkozó

eljárás egyszerűsítése, illetve az adókijátszás vagy adókikerülés megakadályozására szolgáló egyes intézkedések tekintetében történő módosításáról, valamint egyes, eltéréseket biztosító határozatok hatályon kívül helyezéséről szóló, 2006. július 24-i 2006/69/EK tanácsi irányelv (HL L 221, 9. o.) illesztette be a tagállamok forgalmi adóra vonatkozó jogszabályainak összehangolásáról – közös hozzáadottértékadó-rendszer: egységes adóalap-megállapításról szóló, 1977. május 17-i 77/388/EGK hatodik tanácsi irányelv (HL L 145., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 9. fejezet, 1. kötet, 23. o.) szövegébe.

25 Amint az a 2006/69 irányelv (1) preambulumbekkezdéséből következik, ezen irányelv célja, hogy valamennyi tagállam számára lehetővé váljon az egyes tagállamok számára különböző feltételekkel engedélyezett, az ezen irányelvtől eltérő, az adókijátszás és az adókikerülés elleni küzdelmet célzó különös intézkedések alkalmazása.

26 A 2006/112 irányelv 199. cikke (1) bekezdése g) pontja szövegének alapjául szolgáló eltérések azon tény indokolta, hogy az adó megfizetésére kötelezett személy az ezen eltérések által érintett tényállások esetén pénzügyi nehézségei következtében a legtöbb esetben nem volt képes a felszámított hűa megfizetésére.

27 Azt is meg kell állapítani, hogy jöllehet a 2006/69 irányelv által módosított 77/388 irányelv 21. cikke (2) bekezdésének a 28g. cikk c) pontjának vii. alpontjában szereplő változata „kényszereladási eljárásra” utal, a 77/388/EGK irányelvnek a hozzáadottérték-adó kivetésére vonatkozó eljárás egyszerűsítésére, illetve az adókijátszások és adókikerülések megakadályozására szolgáló egyes intézkedések, valamint egyes, eltéréseket biztosító határozatok megszüntetése tekintetében történő módosításáról szóló tanácsiirányelv-javaslat (COM(2005) 89 végleges) egy székebb fogalmat tartalmaz, nevezetesen a „felszámolás” fogalmát. A jogalkotó szándéka következképpen nem az volt, hogy a fordított adózás mechanizmusát az adós eszközeinek szoros értelemben vett felszámolására irányuló eljárásokra korlátozza, hanem éppen az, hogy annak szélesebb alkalmazási kört biztosítson.

28 Másodsorban a 2006/112 irányelv 199. cikke (1) bekezdésének g) pontja által követett célt illetően meg kell állapítani, hogy ezen irányelv (42) preambulumbekkezdése értelmében a tagállamoknak képesnek kell lenniük arra, hogy a fordított adózás mechanizmusát alkalmazzák meghatározott ágazatokban, illetve bizonyos ügyletfajták esetében, a célból, hogy egyszerűsítsék a szabályokat, valamint megakadályozzák az adócsalást és az adókikerülést. E rendelkezés lehetővé teszi az adóhatóságok számára, hogy a szóban forgó ügyleteket terhelő hűát akkor is beszadjék, ha az adós nem képes a hűa megfizetésére.

29 Mivel az adós azon képessége, hogy az ingatlan eladását terhelő hűát meg tudja fizetni az adóhatóságnak, a fizetéseképtelenségi eljárás megindítását követően kétségekké válik arra tekintettel, hogy ezen eljárást a szóban forgó adós fizetéseképtelenségének megállapításával indították meg, a fordított adóztatás rendszerének végrehajtása nem korlátozódhat a fizetéseképtelen adós vagyona felszámolásának keretében végrehajtott ingatlanátruházásokra. Az a körülmény, hogy az adós az említett ingatlanokat a felszámolás hatásaival nem járó, az alapügyben szereplőhöz hasonló fizetéseképtelenségi eljárásban kénytelen értékesíteni, amelynek célja a hitelezők kielégítése, illetve az adós gazdasági vagy szakmai tevékenységének helyreállítása, elegendő a fordított adózás rendszerének alkalmazásához.

30 Ebből következik, hogy a fordított adózás mechanizmusa valamely végrehajtási eljárás adósa által bármely fizetéseképtelenségi eljárás keretében végzett ingatlanértékesítésre alkalmazható, függetlenül attól, hogy ezen eljárás felszámolási jellegű-e, vagy sem, amennyiben ezen értékesítésre a hitelezők kielégítése, illetve az adó gazdasági vagy szakmai tevékenységének helyreállítása céljából került sor.

31 Kétségtelen, hogy a 2006/112 irányelv 199. cikke (1) bekezdésének g) pontja ezen irányelv általános rendszere alóli kivételt képez, következésképpen megszorítóan kell értelmezni, az állandó ítélkezési gyakorlat értelmében. Mindazonáltal meg kell állapítani, hogy e megszorító értelmezés nem foszthatja meg e rendelkezést hatékony érvényesülését?l (lásd a C-395/11. sz. BLV Wohn- und Gewerbebau ügyben 2012. december 13-án hozott ítélet 33. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot). Márpedig a fordított adózás mechanizmusa alkalmazásának az adós eszközei felszámolására irányuló eljárás során végzett ingatlanértékesítésre történ? korlátozása nem járul hozzá a követett cél eredményes megvalósulásához, tekintettel arra, hogy már akkor fennáll az adócsalás és az adóelkerülés veszélye, hogy az adóst fizetéseképtelennek nyilvánították.

32 Következésképpen az els? és a második kérdésre azt a választ kell adni, hogy a 2006/112 irányelv 199. cikke (1) bekezdésének g) pontját úgy kell értelmezni, hogy nemcsak a végrehajtási eljárás adósa által a vagyona felszámolására irányuló eljárás keretében végzett ingatlanértékesítések, hanem minden egyéb, a felszámolási eljárást megelőz? fizetéseképtelenségi eljárás keretében végzett ingatlanértékesítés is a kényszereladási eljárás fogalmába tartozik, amennyiben az a hitelez?k kielégítése, illetve az adós gazdasági vagy szakmai tevékenységének helyreállítása céljából történt.

33 Az els? és a második kérdésre adott válaszra tekintettel a harmadik kérdést nem szükséges megválaszolni.

A költségekr?l

34 Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vev? felek számára a kérdést előterjeszt? bíróság előtt folyamatban lévő eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekr?l. Az észrevételeknek a Bíróság elé terjesztésével kapcsolatban felmerült költségek, az említett felek költségeinek kivételével, nem téríthet?k meg.

A fenti indokok alapján a Bíróság (hatodik tanács) a következőképpen határozott:

A közös hozzáadottértékadó-rendszerr?l szóló, 2006. november 28-i 2006/112/EK tanácsi irányelv 199. cikke (1) bekezdésének g) pontját úgy kell értelmezni, hogy nemcsak a végrehajtási eljárás adósa által a vagyona felszámolására irányuló eljárás keretében végzett ingatlanértékesítések, hanem minden egyéb, a felszámolási eljárást megelőz? fizetéseképtelenségi eljárás keretében végzett ingatlanértékesítés is a kényszereladási eljárás fogalmába tartozik, amennyiben az a hitelez?k kielégítése, illetve az adós gazdasági vagy szakmai tevékenységének helyreállítása céljából történt.

Aláírások

* Az eljárás nyelve: spanyol.